

ἐννῆτην τῆς ἑσπέρας, ἐνώπιον τῆς κρήνης τῆς ἀ-
φιερωμένης εἰς Πέτρον τὸν Μέγαν.

Τὴν ἐπικύριον ἤμην εἰς Βρυξέλλας, τὴν τρίτην
δὲ ἡμέραν ἐφθανα εἰς Παρισίους ἐπὶ σιδηροδρό-
μου. Μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀφίξίν μου εἶδον
ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸν *Λεὼν*, ἀνάλαμπάνον-
τα τὰς τακτικὰς ἀναβάσεις του. — Ὁ ἀνεμος καὶ
τὰ στοιχεῖα εἶσαν αὐτῷ δεξιὰ! εἶπον τότε. θέλω
τὸν ἀκολουθήσει μετὰ συμπαθείας εἰς τὴν ἀπότολ-
μον πτῆσίν του, καὶ εὐχαριστημένος ὅτι ἐξετέλε-
σα πρᾶγμα, ὅπερ οὐδεὶς πρὸ ἐμοῦ ἐπεχείρησε, καὶ
ὅτι εὐωδόθη ἡ τριμερὶς ἀνάβασίς μου, θέλω ἀνα-
γνώσει μετὰ ἡσυχότερας περιεργείας τὰς σημειώ-
σεις τῶν διαδόχων μου, καὶ διὰ μόνης τῆς διανοίας
θέλω λάβει μέρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύ-
τας τὰς πάντοτε τολμηρὰς καὶ ἐπικινδύνους, ἐκτὸς
ἂν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἀνθρώπου κατορθώσῃ νὰ κα-
νόνισῃ τὸν ἐναέριον πλοῦν.

Τοιαύτη ἦτον ἡ σταθερὰ ἀπόφασίς μου αὐτὴν
ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Παρισίους ἐπιστροφῆς
μου, ἀλλ' ἐπέπρωτο, ὥστε τὰ φρόνιμα ταῦτα σχέ-
δια νὰ μὴν ἀνθέξωσι κατὰ τῆς πρώτης εὐκαιρίας,
ἥτις μ' ἤθελε παρουσιασθῇ τοῦ νὰ δοκιμάσω νέον
ταξιδίδιον μέσον γῆς καὶ οὐρανοῦ. Μετ' ὀλίγας
ἡμέρας ἔπνευ τὸν ἐλεύθερον αἶρα εἰς τὴν ἐξοχὴν
τοῦ Neuilly. Αἶφνης κραυγαὶ εἰλκυσαν τὴν προσο-
χήν μου.

Ἐβλεψα καὶ εἶδον ἐν ἀερόστατον περιδιαβά-
ζον μεγαλοπρεπῶς ἑκατὸν περίπου μέτρα ὑπὲρ τὰ
δένδρα τῆς εἰσόδου. Ἡ καρδιά μου καὶ τὰ ὄμματά
μου ἀνεγνώρισαν τὸν *Λεὼν*, καὶ δὲν ἠμπόρεσα, τὸ
ὁμολογῶ, νὰ καταστειλῶ συγκίνησιν τινα, βλέπων
αὐτὸν ἐρχόμενον πρὸς με, ὡς διὰ τινος ἀμοιβῆς
ὀλκῆς. Ἦκουσα δὲ μετ' ὀλίγον φωνὴν τινα κράζου-
σάν με· ἦτον ὁ Κ. Γοδάρ, ὅστις ἀναγνώρισας με
ἤρχετο νὰ μὲ προσφέρῃ θέσιν πλησίον του. Ἐδί-
ξαζον ν' ἀπαντήσω, ἀλλ' ὁ *Λεὼν* ἤλθε καὶ ἔπρεπε
βήματά τινα μακράν μου. Ὁ παρκαμὸς ἦτο ἰσχυ-
ρώτατος. Πάραυτα εὐρέθην καθήμενος ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἐδωλίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξετέλεσα τὴν πρῶ-
την ἐκδρομήν μου. Ἀνεχωρήσαμεν ἀπροσδιορίζως,
ἐν μέσῳ πνιγρᾶς ἀτμοσφαίρας, διασχιζομένης ὑπὸ
μακρυῶν ἀστραπῶν.

Ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ ῥαγδαίᾳ, καὶ ἠγγέλ-
λετο σφοδρὰ τρικυμία. Τότε, ἡσθάνθην τὰς ὥραιας
ἀποφάσεις μου ἀφιπταμένας, ὡς κοπᾶδι πτηνῶν
ἐντρομέων.

— Ὁ οὐρανὸς, εἶπον εἰς τὸν εὐτολμον ναύκλη-
ρόν μου, μᾶς παριστᾷ θέαμα, ὅπερ ἔλλειπεν ἀπὸ
τὴν πρῶτην ἐκδρομήν μας. Ἀγώμεν ἵνα ἰδῶμεν ἐκ
τοῦ πλησίον τὸν κεραυνὸν τὸν ὅποιον ἀκούομεν.

Ὁ *Λεὼν* ὑψώθη ἐπικαρσίως μετὰ ταχύτητος·
πυκνὴ δμίχλη μᾶς περιεκύκλου, ὁ ὑετὸς πίπτων
ποταμῶδον εἰς τὰ πλευρὰ τῆς σφαίρας ἐπλημμύρη-
σε τὸ πλοιάριον. Ἐνόμιστα ὅτι ἠθέλαμεν κατα-
κλυσθῇ. Ἐπαρασάμεν εἰς διάστημα τι, μείναν ἐλεύ-
θερον μεταξὺ τῶν συννέφων, καὶ ἡ καταγίγς ἐξη-
κολούθησεν ὑπὸ τοῦς πόδας μας. Δι' ἀνθρώπους οἵ-

τινες ἀψήφησαν τὸν κεραυνὸν, τὸ ὕψος μας ἦτο
οἰκτρόν. Ὁ Κ. Γοδάρ ἰδὼν τὴν κατὰστασίν μας
ἤνοιξεν εἰς τὸ ἀέριον εὐρεῖαν ἐξοδόν, καὶ τὸ ἀε-
ρόστατον κατέβη διαμυῖς.

Ἐπανεῖδμεν τὸν Σηκουάνην. Ὁ ἤχος φαιδρᾶς
μουσικῆς ἔπληξε τὰς ἀκοάς μου. Ἦτο ἡ μουσικὴ
τοῦ χωρίου τῆς *Ασσιέρης*. Εἰσήτησα ν' ἀποβιβάσθῃ
πλησίον τοῦ πύργου. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Παρισίους
ἀπεφάσισα καὶ πάλιν νὰ μὴ τρέξω ἐκ νέου εἰς χώ-
ρας ἀγνώστους, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ διηγηθῶ τὰ
κατ' αὐτὰς εἰς τὸ δημόσιον.

(Revue de deux Mondes).

ΠΕΡΙΛΟΞΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΑΛΛΙΕΝ.

Ενώπιον καὶ μόνου τοῦ ὀνόματος τούτου διε-
γείρονται ἄπασαι αἱ περὶ καλλονῆς ἰδέαι, τὰς ὁποίας
ἡ φαντασία ὀνειροπολεῖ, ἐν τοῖς γλυκυτέροις αὐτῆς
περὶ γυναικῶν ὀνειροπολήμασι. Γεννηθεῖσα ὑπὸ τὸν
ἥλιον τῆς Ἰσπανίας, ἐκ τοῦ γάμου τοῦ κόμητος Καθά-
ρου μετὰ τῆς ὥραιας νεάνιδος Καλαβέρτου, γαλλικῆς
καταγωγῆς, ἡ νέα αὕτη μετέφερεν ἑλθοῦσα εἰς Γαλ-
λίαν, πλῆθύν τινα ὁρμήν, τὴν ὁποίαν φαίνεται συ-
νήθως ἀποκροῦν τὸ ἐκεῖ κλίμα. Βεβαίως ἦν ἀξία
πολλῆς συγχωρήσεως, διότι ἠγάπησε πολὺ· Παι-
δίθην ἡ Θηρεσία Καθάρου ἔδειξε τὴν μεγαλητέραν
πρὸς τὰς ὥραιας τέχνας κλίσιν. Μέγας καὶ πολλὸς
καὶ τὰ μάλιστα δυνάμενος παρὰ Καρόλου τῷ Γ'.
βασίλει τῆς Ἰσπανίας, ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶχεν ἀπο-
κτήσει περιουσίαν οὐχὶ τῶν κοινῶν, καὶ ἐλογίζετο
ὡς ὁ δεινότερος τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ οἰκονομολόγος.
Ἦτο δ' ἀπόγονος ἐνὸς τῶν στρατηγῶν ἐκείνων,
οἵτινες ἔδωσαν τ' ὄνομά των εἰς τὴν χώραν τοῦ
Καθάρου. Πολλὰκις ἔλαθεν ἀφορμὴν νὰ ἔλθῃ εἰς Πα-
ρισίους, πρὸς τε διασκέδασιν καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν
διαφόρων παρὰ τῇ γαλλικῇ κυβερνήσει ἀποστολῶν,
καὶ δὴ κατὰ τινα τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐλεύσεών του
τούτων, ὁ μαρκήσιος Φοντεναί, σύμβουλος παρὰ τῇ
συγκλήτῳ τῶν Παρισίων, ἀπήντησεν, ἐν κύκλῳ
τινί, τὴν νέαν Ἰσπανίδα, ἥτις ἐμελλέ ποτε τοσαύ-
την ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Γαλλίας νὰ ἐξασκήσῃ
ἐπιβρόχην, καὶ σφοδρὸν δι' αὐτὴν συνέλαβεν ἔρωτα.
Μόλις ἤδη ἦγεν αὕτη τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς
ἡλικίας της. Ὁ μαρκήσιος ἠτύχησε νὰ ἐπιτύχῃ
τὴν ἑξορὰ της.

Ἡ νέα καὶ θαλκτικὴ μαρκησία Φοντεναί ἐγένετο
μετ' οὐ πολὺ τῆς ὑψηλοτέρας κοινωνίας τῶν Παρι-
σίων ὁ στολισμός. Πλησίον αὐτῆς ἰστάμενος ὁ
μαρκήσιος, ὁ σύζυγός της, ἐδέχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ
αὐτοῦ πάντας, ὅσους ἡ μητρόπολις αὕτη ἠείθμεν
τιτλοφόρους. Καὶ ὅμως πρώτη τις δυστυχία δὲν

εβράδυνε νὰ μεταβάλλῃ εἰς δάκρυα τὴν χαρὰν τῆς νεάνιδος· ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶχεν ὑποστῆ τῆς τύχης τὰς ἀστασίας. Τελευτήσαντος Καρόλου τοῦ Γ', εὑρεν εἰς τὸν νέον ὑπουργὸν Λερένα, ἐχθρὸν ἀδιάλλακτον, δι' ἀπρόσταγῆς τοῦ ὁποίου συνελήφθη κατὰ τὸν Ἰούνιον μῆνα τοῦ 1790 καὶ ἐφυλακίσθη μετ' ἄκρας τραχύτητος.

— Δότε μοι τοὺς ἐθνοφύλακάς σας, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ἐλευθερώσω τὸν πατέρα μου! ἔλεγεν ἡ Θηρεσία εἰς τὸν Λαφαγιέτ ἐν στιγμῇ ὁρμῆς.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην τῆς πραγματοποιήσεως τῆς παρακλήσεως ταύτης· διότι, τοῦ κόμητος δ' Ὁβράνδα διαδεχθέντος τὸν Λερένα, ὁ Καβάρος ἀνεκτίσματο τὴν εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' ὅμως ὁ μετὰ τοῦ μαρκησίου γάμος αὐτῆς δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, καθότι ὁ τελευταῖος οὗτος κατεσπατάλησε τὴν πλουσίαν προίκα τῆς γυναικὸς του, καὶ ὁ καιρὸς εἶχεν ἐλθεῖ καθ' ὃν ἡ Γαλλία κατέστη διὰ τοὺς μαρκησίου καὶ τοὺς τούτοις ὁμοίους, διαμονὴ οὐχὶ πολὺ εὐάρεστος. Ὁ Κ. Φοντεναὶ μετενάστειυσεν ἄρα, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν εὐγενῶν, ἰφοῦ πρότερον συνήνεσεν, ἐκ συμφώνου μετ' αὐτῆς, νὰ διαζευχθῇ τὴν γυναικὰ του.

Ἡ Θηρεσία Φοντεναὶ, ἀντικειμένη πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, οὐδόλως συνεμερίζετο τὰς περὶ ἀριστοκρατίας ιδέας, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἀνέκαθεν ἐπρέσβευσεν· ἡ νεανικὴ αὐτῆς θερμότης, ἐτοίμη εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὴν γοητείαν παντός, ὅτι μεγεθύνει τὰς ιδέας, εἶχε στραφῇ πρὸς τὸ θαυμάσιον συμβῆν ὅπερ εἶχεν ἀποσεισεῖ τοῦ λαοῦ τὸν ζυγόν, καὶ πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον καθίδρυσιν τῆς βασιλείας τούτου. Οὐδὲ εἶδε μετ' ὀλίγον πλεόν, εἰμὴ ἀρετὰς ἀστυκάς, ἀμοιβὰς πατριωτικὰς, στεφάνους δρυϊνοὺς ἀπονεμομένους εἰς ὄντινα δήποτε ἤθελε κατασταθῇ ἄξιος τῆς πατρίδος, εἴτε ἀνὴρ ἢ οὗτος, εἴτε γυνή. Τὰ περὶ ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος αἰσθήματα εἶχον ἀναπληρώσει παρ' αὐτῇ πάντα τὰ ἄλλα. Ἰδοὺ λοιπὸν αἴφνης, καὶ ὡς διὰ μαγικῆς δημοκρατικῆς ράβδου, ἡ πρῶν ὠραία Μαρκησία, ἡ νέα αὕτη τῶν συναναστροφῶν βασιλὶς καὶ μὴ οὐνευροπολοῦσα παρὰ τέρψεις καὶ συρμούς καὶ ἐβροτάς, μεταμορφωθείσα εἰς πολιτίδα ἀστὴν, ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, καὶ τοῦτο εἰς ἡλικίαν εἰκοσαετῇ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι ὠραιότητος ἀπεριγράπτου. Ἡ Θηρεσία ἠνῶθη μετὰ τῶν Γιρονδίνων, καὶ μόνον δὲ μετὰ τῶν ἐντελῶν αὐτῶν συμφορᾶν, καὶ αὕτη εὐρεθεῖσα εἰς κίνδυνον, ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους καὶ ὑπῆγεν εἰς Βορδῶ, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μεταβῇ ἐκεῖθεν πρὸς τὸν πατέρα της, ἀναλαβόντα ἤδη ἐν Ἰσπανίᾳ ἀπασχ. τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, καὶ ὑπερπεπληρωμένον τιμῶν· ἀλλὰ, τῶν ἐγγράφων αὐτῆς μὴ ὄντων ἐν τάξει, ἐκρατήθη εἰς Βορδῶ, καὶ ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν.

Ἡ πόλις αὕτη ἦν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ θέατρον τῶν σκληροτήτων τῶν Ὀρεινῶν, οἵτινες ἐμμανῶς κατεδίδωκον τὰ λείψανα τῆς φατρίας τοῦ γιρονδινώου, καταφυγούσης ἐντὸς τῶν τειχῶν της.

(Φυλλάδιον 4. τόμ. ΣΤ'.)

Ἐνταῦθα ἤρχεν ἐκεῖνος, ὅστις, ἐκ τῶν πρώτων, εἶχε διευθύνει τὸν κεραυνὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν δυστυχῶν Γιρονδίνων, ὁ ἀνθύπατος Ταλλιέν. Κατῳκεῖ οὗτος ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλατείας, ὅπου ἡ ὑψωμένη λαίμητόμος παρουσίαζε καθεκάστην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ θέαμα τῶν αἱματηρῶν ἐκτελέσεων, ἃς αὐτὸς τὴν προτεραιάν εἶχε διατάζει. Εἰς τοῦτον λοιπὸν ἦλθεν ιδέα εἰς τὴν Θηρεσίαν νὰ γράψῃ, ὅπως ἐλύσῃ τὴν συμπάθειάν του, καὶ ἐπιτύχῃ τὴν ἐλευθερίαν της. Ὁ Ταλλιέν πολλάκις τὴν εἶχεν ἰδεῖ εἰς Παρισίους παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἀλεξανδρίνᾳ Λαμέτ. Ὁ Ταλλιέν ἦν ἀνὴρ εὐειδέστατος, εἰκοσιπενταετῆς περίπου, καὶ εἶχε τὴν καρδίαν σιδηρὰν καὶ βρούσαν εὐγλωττίας. Επορεύθη λοιπὸν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ὠραίας δεσμώτιδος, καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν εἶχε τις πλεόν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ὀργὴν τῆς Ἀριίδης τὴν ὁποίαν ἡ θεὰ τοῦ Ρονάλδου ἤρει εἰς τὸ νὰ μαλάξῃ, ἀλλὰ τὴν τοῦ θηριώδους ἐταστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐν μόνον βλέμμα τῆς θελκτικῆς ἐνόχου ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ δεσμεύσῃ. Τὸ μαγικὸν τοῦτο βλέμμα μετέβαλε τὴν καρδίαν τοῦ Ταλλιέν καὶ ἀκολούως τὴν ὄψιν ὁλόκληρον τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ Θηρεσία ἠλευθερώθη, καὶ ἔκτοτε ἡ ὁρμὴ τῶν προγραφῶν ἔπαυσεν εἰς Βορδῶ, καὶ τὴν τοσαύτην βαρβαρότητα διαίτια διεδέχθη ἐπισεικίας. Καθεκάστην ἡ ὠραία ἰκέτις ἐπετύγγανε νέαν χάριν παρ' ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ θέλητρά της εἶχον λάβει ἐπιρροὴν παντοδύναμον. Ἡμέραν τινα προσποιεῖται αὕτη ὅτι ἐπεθύμει ν' ἀποκτηθῇ τὴν εἰκόνα τοῦ Ταλλιέν, καὶ πρὸς τοῦτο προσκαλεῖται ὁ ἐπιτηδεύτερος τεχνίτης· αἱ ἐργασίαι παρατείνονται, καὶ διὰ τοῦ εὐφυοῦς τούτου στρατηγήματος κατορθώνει νὰ τὸν διασκεδάσῃ καὶ νὰ κυριεύσῃ αὐτοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τῆς ἐντολῆς του τὸ ἀντικείμενον.

Ὁ Ταλλιέν ἐν τούτοις, κατηγορηθεὶς, προσεκλήθη εἰς Παρισίους· ἡ Κυρία δὲ Φοντεναὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐχαρκτηρίσθη ὡς ἡ πρωταίτιος τοῦ συστήματος τῆς μετριοπαθείας, ὅπερ εἶχε παραλύσει, εἰς Βορδῶ, τὸ τόσον ἐπιτυχῶς ἀρξάμενον ἐπαναστατικὸν κίνημα, καὶ οἱ δορυφόροι ἰδίως τοῦ Ροβεσπιέρου ἐπέστησαν ἐπ' αὐτῆς σύντονον τὴν προσοχὴν αὐτῶν, καὶ, ἅμα φθάσασαν εἰς τὴν πρωτεύουσάν, τὴν συνέλαβον. Ἀκολούθως ἐρρίφθη εἰς τὴν εἰρκτὴν τῆς Ἀγίας Πελαγίας, μεταβληθείσης εἰς εἰρκτὴν ἐθνικὴν, ὅπου σωρὸς ἀχύρων τῇ ἐχρησίμευσεν ὡς κλίνη, καὶ ὅπου ὑπέφερε τὴν στέρησιν τοῦ φωτὸς καὶ αὐτῆς σχεδὸν τῆς τροφῆς, περιμένουσα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὅτι ἤθελεν ὑποκύβει εἰς τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὴν τύχην, δηλαδὴ εἰς τὸν διὰ τῆς λαίμητόμου θάνατον. Οἱ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῆς ἀγωνες τοῦ Ταλλιέν, οὐδόλως ὠφελούντες αὐτὴν, συνήργουν, ἀπ' ἐναντίας, εἰς τὸ νὰ συσφίξωσιν ἔτι μᾶλλον, τὰ δεσμά της. Εἰς μάτην τὴν ἀπαιτεῖ, διακηρύττων ὅτι εἶναι σύζυγός του, οὐδὲν ἐπιτυγχάνει. Ἐγγὺς ἦν τότε ἡ ἐποχὴ τῆς 9 Θερμοεῶνος. Ἡ κυρία δὲ Βωαρναί, ἥτις ἀκολούθως ἐγένετο ἡ αὐτοκρατορίσσα Ἰωσηφίνα,

εἶχεν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἐπίσης φυλακισθῆ· αἱ δύο δεσμώτιδες πολλάκις εἶχον ἐπιτύχει τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ ἴδωσιν ἀλλήλας· ἐντεῦθεν ἄρα συνέδεσαν μεταξύ των φιλίαν, ἥτις, ἀκολούθως, κατέστη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐγκάρδιος.

Τέλος, τὴν 7 Θερμερεῶνος, ἡ κυρία δὲ Φοντεναὶ ἐπιστέλλει τῷ Ταλλιῆν τὴν ἀκόλουθον βραχυεῖαν ἐπιστολήν.

« Τὴν στιγμήν ταύτην ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐξέρχεται ἐντεῦθεν. Ἦλθε νὰ μ' εἰδοποιήσῃ ὅτι αὐρίον θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δικαστήριον, δηλαδὴ εἰς τὴν λαίμητόμον. Τοῦτο δὲ ἥκιστα ὁμοιάζει πρὸς τὸ ὄνειρον τὸ ὁποῖον εἶδον τὴν νύκτα ταύτην. Ὁ Ροβεσπιέρος δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ τὰ δεσμωτήρια εἶχον ἀνοιχθῆ!... Χάρις ὅμως εἰς τὴν ἀπερίγραπτον ὑμῶν ἀνανδρίαν, οὐδεὶς μετ' ὀλίγον πλέον δὲν θὰ εὗρεθῇ ἐν Γαλλίᾳ ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρόν μου. »

Ἡ δραστηκὶ αὕτη ἀγγελία ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς. Ὁ Ταλλιῆν ἀπεκρίθη.

« Ἔστε, κυρία, τόσον συνετὴ, ὥσπιν γενναιότητα θέλω ἔχει ἐγὼ, πρὸ πάντων δὲ καθησυχάσατε τὴν κεφαλὴν σας. »

Καὶ ἐφύλαξε τὸν λόγον τοῦ· εἶχεν ἤδη ἐξυφάνει, μετὰ πολλῶν αὐτοῦ συναδέλφων, τὴν περίφημον συνωμοσίαν ἣτις ἐσχόπει τὴν πτῶσιν τοῦ Ροβ.σπιέρου. Τὴν 9 Θερμερεῶνος παρυσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλεῖ τὸν τύραννον, ὑψώνει τὸ ἐγγχειρίδιον, θριαμβεύει, καὶ ὁ Ροβεσπιέρος δὲν ὑπάρχει πλέον.

Εἰς τὰ θέλητρα λοιπὸν καὶ τὴν γενναιότητα τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης γυναικὸς ὀφείλεται ἐν μέρει ἡ μία τῶν μᾶλλον κρίσιμων ἡμῶν ἐπαναστάσεων. Διότι, ἄνευ τοῦ σφοδροῦ ἔρωτος ὅστις τὸν ἐνέπνευσεν, ὁ Ταλλιῆν δὲν θὰ ἐδείκνυε τὴν δραστηριότητα ταύτην. Ἐτύχε λοιπὸν τῆς ἀνταμοιβῆς του, καὶ ἡ ὠραία κυρία δὲ Φοντεναὶ ἐγένετο σύζυγός του τὴν 26 Δεκεμβρίου 1794.

Ἡ τῶν συζύγων συνήθης διαμονὴ ἦν εἰς Σαλλιῶ. Αἱ νέαι τῆς κυρίας Ταλλιῆν συναναστροφαὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ κατασταθῶσιν ὠνομασταί. Εἰς τὰς αἰθούσας αὐτῆς συνήρχοντο πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῆς τότε κυβερνήσεως, καὶ εἰς ἐκείνην ἥτις προέδρευεν αὐτῶν ἀπέδωκαν κοινῇ τὸ ὄνομα τῆς *Παραγίας* τῆς *Καλῆς Βοηθείας*, ὡς ἀπέδωκαν ἀκολούθως εἰς τὴν κυρίαν δὲ Βωαρναί, μείνασιν φίλην τῆς, τὸ πῆς *Παραγίας* τῶν *Νικῶν*, καὶ εἰς τὴν κυρίαν δὲ Ρεκαμιέρ, περίφημον καὶ αὐτὴν ἐπίσης, τόσον κατὰ τὸ πνεῦμα ὅσον καὶ κατὰ τὴν ὠραιότητα, τὸ τῆς *Παραγίας* τῶν *Χαρίτων*.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ὁ Ταλλιῆν ἐφάνη ἐπαναπίπτων εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ πράξεις, καὶ τὸ κράτος τοῦ τρόμου ἐφάνη ἀναγεννώμενον. Ἐντεῦθεν δὲ προέκυψεν ἡ διχόνοια μεταξὺ τῶν νέων συζύγων. Ἡ κυρία Ταλλιῆν εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀνακαλέσῃ εἰς Παρισίους τὴν κομψότητα καὶ τὴν περὶ τοὺς τρόπους χάριν, τὰ ὅποια ἡ τραχύτης τῶν δημοκρατικῶν ἡθῶν εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐξορίσει. Πᾶσι δ' αἱ

γυναῖκες, αἵτινες εἶχον διέλθει τὸν τελευταῖον χειμῶνα ἐν τῇ θλίψει καὶ τῷ φόβῳ, ἐπροθυμοποιοῦντο ὡσαύτως νὰ ἱλαρύνωσι τὸν παρόντα διὰ χορῶν, ὁρτῶν, μουσικῶν συμφωνιῶν, καὶ νὰ κάμωσιν ὥστε ἡ λαμπρότης τῶν στολισμῶν νὰ διαδεχθῇ τὸ ἀτημέλητον, ὅπερ ἐπεδείκνυσεν διαρκούντος τοῦ κράτους τοῦ τρόμου. Αἱ γυναῖκες παρεδέχθησαν λοιπὸν τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν ἐνδυμασίαν· ἐβάδιζον γυμνόποδες, μόνον ὑπόδημα φέρουσαι κοθόρνους, με ἀδάμαντας εἰς τῶν ποδῶν τοὺς δακτύλους. Ἀπλοὺς χιτῶν περιεβραμμένους κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, διέγραφε τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ σχῆμα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ συρμὸς εἶχεν ἀναλάβει τὸ κράτος του. Οὐδ' ἡ νεολαία δὲ ἔμενεν ὀπίσω· διότι ἐπλεκεν τὴν κόμην εἰς βοστρύχους καὶ λαίμοδετας περιεδένοντο ὑπερμεγέθεις, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Βεδέων καὶ τῶν ἀντιδημοκρατικῶν, ὡς διὰ νὰ δείξωσι τὴν μετὰ τῶν τελευταίων τούτων συγγένειάν των, καὶ περὶ σκελίδας ἔφερον μέχρι μασχάλης ἀναδινούσας. Οὕτως ἐσφηνωμένοι πλειοτέραν τὴν ὁμοιότητα πρὸς στρουθοὺς εἶχον ἢ πρὸς ἀνθρώπους. Πλείστην ὥσπιν δὲ κατέβαλλον προσοχὴν εἰς τὸ νὰ μὴ προφέρωσι λαλοῦντες τὸ ρ, ἐξ οὗ καὶ ἔσχον τὸν χαρακτηρισμὸν, *παράδοχοι*· ἄλλοι εἶχον κόψει τὴν κόμην κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θύματος, ἐχαιρέτων προσκλίνοντες τὴν κεφαλὴν με τρόπον ζωηρὸν καὶ ἀπότομον, ὡς ὅταν αὕτη πίπτῃ, κακοζήλως τὴν διὰ τῆς λαίμητόμου τιμωρίαν ὑπαινιττόμενοι.

Ἡ κυρία Ταλλιῆν εἶχε κατασταθῇ ἡ ψυχὴ τῶν συναναστροφῶν· εἰς τὰς μουσικὰς συμφωνίας τοῦ περιφήμου ψάλτου Γαράτου, ἐθαυμάζετο πρῶτον μὲν διὰ τὴν ὠραιότητά της, ἔπειτα δὲ διὰ τοῦ στολισμοῦ αὐτῆς τὴν λαμπρότητα. Τὸ τόσον γοητευτικὸν αὐτῆς μεῖδιμα μεγάλην τῇ παρεῖχε βοήθειαν, ὅταν χάριν τινὰ ἐζητεῖ παρά τινος τῶν μελῶν τῆς κυβερνήσεως. Ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ περιστοιχίζεται ὑπὸ γυναικῶν ἀξιεράστων καὶ ὠραίων, αἵτινες τὴν ἐδοθῶν εἰς τὰ περὶ μεταβρύβισεων σχέδιά της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξεῖχε κατὰ πρῶτον λόγον ἡ φίλη αὐτῆς, ἡ κυρία δὲ Βωαρναί. Σῶζεται μάλιστα ἐπιστολὴ τις τῆς τελευταίας ταύτης πρὸς τὴν κυρίαν Ταλλιῆν, δι' ἧς τὴν δίδει συνέντευξιν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Θελουσόν, εἰς ἀφεςπερίδα λαμπρὰν, καὶ τὴν προτρέπει νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτὴν με τὴν ἐσθῆτά της χρώματος ἄνθους ῥοδακινέας. — « Πρέπει, τῇ ἔλεγεν, οἱ στολισμοὶ ἡμῶν νὰ ᾧσιν οἱ αὐτοί· ὅσον δι' ἐμὲ, θὰ φέρω ὡς κεφαλόδεσμον ἀπλοῦν μανθῆλιον ἐρυθρὸν δεδεμένον κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, με τρία πλεξίδια ἐφ' ἐκατέρου τῶν κροτάφων. Ἡ κόμμωσις αὕτη ἔσται πολὺ τολμηρὰ ἵσως δι' ἐμὲ, ἱσταμένην πλησίον σου, νεωτέρας ἐμοῦ· ἀλλὰ, συλλογίσου το καλὰ, φιλάττη μου, τὴν φορὰν ταύτην πρόκειται νὰ ταπεινώσωμεν καὶ ἀπελπίσωμεν τοὺς ἀντιπάλους ἡμῶν· εἶναι κτύπημα κρίσιμον τοῦτο. »

Ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους οὐδὲν εἶχε δυνήθῃ νὰ μεταπίσῃ, καὶ οἱ ὅποιοι πιστοὶ εἶχον διαμείνει εἰς τὴν ἐπαναστάσιν, καθεκástην ἐδόων ἐν ταῖς πολιτικαῖς

αὐτῶν συνεδριάσει κατὰ τῆς Καθάρης καὶ τοῦ πλῆθους τῶν ραδιούργων καὶ ἐργολάβων τοὺς ὁποίους κατόπιν τῆς ἐσυρεν. Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ περιπτώσει οὐδεὶς πρέπει νὰ θαυμάσῃ διὰ τὴν μεταξὺ τοῦ Ταλλιὲν καὶ τῆς γυναικὸς του ἐκτραγεῖσθαι διαφορίαν.

Τοῦ Διευθυντηρίου διαδεχθέντος τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ὁ κύκλος τῆς κυρίας Ταλλιὲν εἶχε λάβει πλείωτέραν παρά ποτε φήμην. Οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ὁμοιάσῃ τὴν πολυτέλειαν τῶν οἰκημάτων αὐτῆς. Ἐν αὐτοῖς ὁ Βαρρὰς ἐνεθρονίζετο καὶ μεγαλητέραν ἢ αὐτὸς ὁ Ταλλιὲν ἐξήσκει κυριότητα· οὗτος δὲ ἦν ἀείψοτος ἐκτεθειμένος εἰς μίσην καὶ ἐπιπλήξει· οὔτε ἐν τῷ κοινῷ εὗρισκεν ἡσυχίαν, οὔτε ἐν τῇ κατωικίᾳ αὐτοῦ ἀνάπαυσιν. Ἡ ἄπληξος τῶν ἡδονῶν δίψα εἶχε τοσοῦτον κυριεύσει τὴν κοινωνίαν, ὥστε οὐδεὶς ἐφρόντιζε καὶ νὰ τὴν χαλιναγωγήσῃ. Τεθλιμμένος καὶ σκυθρωπὸς καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καταειθρωσκόμος, ὁ Ταλλιὲν ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του. Πανταχόθεν ἀποκρούμενος, πάσης δυσαρρεσκείας ποτιζόμενος, οὐδεμίαν εὗρισκων ἀποζημίωσιν ἐν τῇ τρυφερότητι τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἥτις εἶχεν ἰσως λησμονήσει πολὺ ταχέως τὰς δι' αὐτὴν θυσίας του, ἔκρινεν ὅτι τὸ καλλίτερον ἐξ ὧσων ἡδύνατο νὰ πράξῃ ἦν τὸ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν σημαίαν ἥτις, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ νέου Βοναπάρτου, ἐκυμάτιζε πρὸς τὴν Ἀνατολήν, καὶ δι' ἀκαταλήπτου τῆς τύχης φορᾶς, κατέστη προστατευόμενος ἐκεῖνου, οὗτινος εἶχεν ὑπάρξει προστάτης. Ἀλλ' ὅμως ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατοῦ τῆς Αἰγύπτου μικροπρεπῆ, τὸ κατ' αὐτὸν, ἐποίησεν αὐτῆς τῆς περιστάσεως χρῆσιν, ἐνόμισε δὲ ἑαυτὸν ἐξωφλημένον τῶν πρὸς τὸν Ταλλιὲν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, παραχωρῶν αὐτῷ ὑποδεστέραν τινὰ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ στρατεύματος θέσιν. Ἰδοὺ τὰ διὰ τὸν ἄνδρα. Ὅσον δὲ διὰ τὴν γυναῖκα, οὐδεμίαν ὁ Βοναπάρτης εἶχεν ἡσυχίαν ἐπὶ τῆς οἰκειότητος ἥτις ἐπεκράτει μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἰωσηφίνης, ὥστε ἐσπέραν τινὰ, εἰς Κάϊρον εὗρισκόμενος καὶ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδον αὐτοῦ μελετῶν, εἶπεν εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ εὗρισκόμενον Βουριέννον.

— Φίλε μου, τί νομίζεις ὅτι κάμνει τὴν ὥραν αὐτὴν ἡ σύζυγός μου εἰς Παρίσιους;

— Στρατηγέ, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος, ὑποθέτω ὅτι μελαγχολεῖ καὶ κλαίει.

— Ἀκριβέ μου Βουριέννε, ἀπήντησεν ὁ Βοναπάρτης σύρων τὸ οὖς τοῦ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοῦ γραμματέως, ὡς ἐσυνεβίβζε νὰ κάμνῃ, εἶσαι κέπορος ἡ σύζυγός μου τὴν στιγμὴν αὐτὴν πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλωνίας, ἵππον λευκὸν ἀναβαίνουσα, παρὰ τὸ πλεῦρον τῆς κυρίας Ταλλιὲν, δηλαδὴ ἐν κακῇ συνοδίᾳ.

Εἰς Φρέγγους ἀποβιβάσθεις, καὶ ἅμα εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἀφικόμενος, ὁ Βοναπάρτης πορεύεται πρὸς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Ταλλιὲν, ἥτις δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος διαπερᾷ πάσας τὰς προκαταλήψεις αὐτοῦ ἐναντίον τῆς φίλης τῆς. Ἀναλαμβάνει νὰ

ἐγκωμιάσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀξιόλογον τῆς Ἰωσηφίνης διαγωγὴν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς αὐτοῦ ἀπουσίας, συνηγορεῖ ὑπὲρ αὐτῆς μετὰ τοσαύτης ζέσεως καὶ εὐγλωττίας, ὥστε τοῦ νέου στρατηγοῦ αἱ ὑποφαῖα διασκαδάζονται, καὶ πάραυτα τρέχει νὰ εὕρῃ τὴν σύζυγόν του, πρὸς ἣν ὅμως ἐπιβάλλει συγχρόνως τὴν συμφωνίαν νὰ παύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν κυρίαν Ταλλιὲν.

Μετὰ τὴν 18 Ὀμβριλῶδους (brumaire), ὅτε εἶχεν ἤδη συγκροτήσῃ εἶδος αὐλῆς, ὁ Βοναπάρτης ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν κυρίαν Ταλλιὲν εἰς τὰς Τουίλεριὰς, μὴ ὅλας τὰς ἐπιμόνους τῆς Ἰωσηφίνης ἐνστάσεις. Καὶ ἀργότερον δὲ, αὐτοκράτορος αὐτοῦ γενομένου, αἱ θύραι τῶν ἀνακτόρων διέμειναν πάντοτε κλεισμέναι διὰ τὴν κυρίαν Ταλλιὲν, ἥτις, ἐπανεληθὼντα ἐκ τῆς Αἰγύπτου, τὸν σύζυγον αὐτῆς ὑπεδέχθη διὰ συναλλάγματος διαζυγίου, τὸ ὅποιον κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ. Διότι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ, ἐπὶ τριετίαν παραταθείσης, ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀποκτήσει δύο τέκνα, ἐν ἑνὶ καὶ ἐν ἑνὶ, τὰ ὅποια ἠκολούθησεν ἕτερον, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης γεννηθέν. Καὶ τὰ τρία δὲ ταῦτα ἐνεγράφησαν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ τοῦ δήμου βιβλία ἀπλῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς των, ἥτις, ζώντων ἔτι τῶν δύο πρώτων αὐτῆς ἀνδρῶν, συνῆλθεν εἰς τρίτον γάμον μετὰ τοῦ κόμητος Καραμάνου τῇ 18 Ἰουλίου 1805. Ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος γάμος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀσφαλίσῃ εἰς τὴν εὐτυχῇ κυρίαν Καραμάνου τὸν τίτλον τῆς πριγκιπίσσης τῆς Χιμάνης, διότι τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ πρίγκιψ τῆς Χιμάνης, τοῦ ὁποίου μόνος κληρονόμος ἦν ὁ κόμης Καραμάνος, ἀπέθανεν ἐν Φλωρεντίᾳ καταλιπὼν αὐτῷ καὶ τὰ πλούτη καὶ τοὺς βαθμούς του.

Οἱ δύο σύζυγοι ἄρα ἐπορεύθησαν εἰς Τοσκάνην ὅπως παραλάβωσι τὴν, περὶ ἧς ὁ λόγος, κληρονομίαν, καὶ ἡ κυρία Καραμάνου ἐπεθύμησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Βασιλίδαν τῆς Ἑτρούριας. Ἐξεθείασαν ἐνώπιον τῆς νέας βασιλίσσης τὰς ἐπισήμους ἐκδουλεύσεις, ἃς ἡ κυρία αὕτη εἶχε παρέξει εἰς τὴν ἐπανάστασιν, καὶ τὰ πολυάριθμα θύματα, τὰ ὅποια εἶχε λυτρώσει τοῦ θανάτου. Ἐπέτυχεν λοιπὸν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ μέγαν ἔκαμε κρότον, ὅχι μόνον διὰ τῆς ὡραιότητος αὐτῆς, ἥτις εἶχε φθάσει τὸν ὕψιστον αὐτῆς βαθμὸν, ἀλλ' ἔτι καὶ διὰ τοῦ κομποῦ αὐτῆς στολισμοῦ, ἀληθῶς θαυμαστοῦ. Τὴν πολύκροτον ταύτην ἐν Φλωρεντίᾳ ὑποδοχὴν αὐτῆς μαθὼν, Ἰωσηφὸς ὁ Βοναπάρτης, βασιλεὺς τότε τῶν Δύο Σικελιῶν, οὐδὲν ἥττον τὴν ὑπεδέχθη καὶ αὐτὸς μεγαλοπρεπῶς, καίτοι οὐδόλως ἀγνοῶν τὰς κατ' αὐτῆς προκαταλήψεις τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ναπολέοντος.

Ἡ κυρία Καραμάνου ἐν τούτοις, ἥτις, ἀπὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς εὐτυχίας, ἐφάνετο ὅτι δὲν ἠθελε πλέον ν' ἀναμίγνυται παρὰ μὲν ἡμέμονας, τὰ εἶχεν ὅχι τόσο καλὰ μετὰ τῆς αὐλῆς τῆς Ρώμης, ἔνεκα τῶν δύο αὐτῆς διαζεύξεων. Κατὰ τὸ 1814 λοιπὸν ἠθέλησε ν' ἀναγνωρισθῇ παρ' αὐτῆς ὡς νόμιμος

τοῦ Καραμάνου γυνή. Ἀλλ' ὅμως, ζῶντος ἔτι τοῦ πρώτου αὐτῆς συζύγου, οἱ περὶ τὸν Πάπιν ἀπεφάνθησαν ὅτι, εἰς τὰ ὅμματα τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ παρὰ ὡς κυρία δὲ Φοντεναί. Ὁ θάνατος ὅμως τοῦ τελευταίου τούτου, λαθὼν χώρον κατὰ τὸ 1815, ἤγειρε τὸ πρόσκομμα τοῦτο ὅσον δὲ διὰ τὸν μετὰ τοῦ Ταλλιὲν γάμον αὐτῆς, οὐδεμίαν οὗτος παρείχε δυσκολίαν, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ποθομένου, διὰ τὸν λόγον ὅτι, μὴ συν-αφθέντος τούτου παρ' ἀπλῶς καὶ μόνον πολιτικῶς καὶ ἄνευ εὐλογίας ἐκκλησιαστικῆς, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀνεγνώριζε τὴν κυρίαν Ταλλιὲν ὡς τοιαύτην.

Ἐπὶ τῆς ἐπανορθώσεως ἐπανελθούσα εἰς Παρίσιος ἡ κυρία Καραμάνου ἠγοίεζε τὴν ὥραιν αὐτῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Βαβυλωνος οἰκίαν, καὶ αἰάρεσπε-ρίδες τῆς κατέστησαν τοῦ συρμοῦ οἱ μάλλον διακε-κρυμμένοι ξένοι καὶ αἱ περιφανέστεραι γυναῖκες συνέρ-ρεον εἰς αὐτάς· καὶ ὅμως οὐδένα τῶν εὐγενῶν κα-τοίκων τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ εὕρισκέ-τις ἐκεῖ. Ἀλλ' ὅμως νέφη τινὰ ἦλθον, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, νὰ σκοτίσουν ὀλίγον ὀρίζοντα τοσούτω λαμπρόν. Ἡ περιγίπισσα τῆς Χιμᾶς ἔμαθεν ὅτι ἤθελον τινες νὰ δημοσιεύσωσιν ἀπομνημονεύματα τῆς ζωῆς τῆς. Τὸ ἐπιληροφορήθη δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς, καὶ μετὰ ἀνεμένοντο σκάνδαλα εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Ἦδη ὁ Κ. Ἐρρίκος Δελατούσ εἶχε συγγράψῃ τὸ μυθιστόρημα τῆς *Φραγολέττης*. Ἐπὶ τῶν συμβάντων δὲ τούτων, ἡ κυρία τῆς Χι-μᾶς ἐπεστείλατο εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐκ Βρυξελλῶν ἐπιστολὴν βραδύτερον δημοσιευθεῖσαν, ἐν ἣ ἡ δι-καία αὐτῆς ἀγανάκτησις ἐξεφράζετο διὰ λέξεων ἀ-ποπνευστῶν εὐσχημοσύνης καὶ ἀξιοπρεπείας· μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς.

« Σ' εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, ἀγαπητὸν
» μου τέκνον, διότι ἠθέλησες νὰ ἐμποδίσῃς τὴν
» δημοσίευσιν τῶν ἀπομνημονευμάτων, ὅρ' ὦν ἡ
» πειλήθην. Ὅταν τις ἦνε τοσοῦτον ἀγενῆς καὶ το-
» σοῦτον οὐτιδανὸς ὥστε νὰ μελετᾷ σκάνδαλα καὶ
» νὰ προσβάλλῃ γυναῖκα, μητέρα οἰκογενείας, οὐ-
» δενὸς αἰσθηματοῦ, οὐδενὸς φόβου εἶν' ἐπιδεικτικὸς,
» καὶ πρέπει τὸ ὄμμα νὰ ὑπομένῃ. Ὅχι μόνον δὲ δὲν
» ἔγραψα ἀπομνημονεύματα, τὸ γνωρίζεις καλῶς,
» ἀλλ' οὔτε ποτὲ θέλω γράψῃ. Μέχρι τῆς σή-
» μερον ἔζησα χωρὶς οὗτ' ἐν δάκρυ νὰ χυθῇ ἐξ αἰ-
» τίας μου, χωρὶς ποτὲ νὰ δοκιμάσω αἶσθημα μί-
» σου, ἢ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὰ κακὰ
» τὰ ὅποια μοὶ ἐπροξένησαν, καὶ θέλω, ὡς ἔζησα,
» ν' ἀποθάνω. Οὐδὲ ὅπως ἀνέγων τὴν *Φραγολέττην*.
» Ἀφίνομαι νὰ μὲ συκοφαντοῦν ἀγογγύστως, οἱ-
» αἰδέομαι δὲ καὶ ἂν ὦσιν αἱ προσβολαί, οὐδὲν
» ἄλλο θὰ ἐπιτύχουν παρὰ περιφρόνησιν ἐκ μέρους
» μου, ὡς καὶ ἐκ μέρους τῶν τιμίων ἀνθρώπων. »

Τὸ καθ' ἡμᾶς, εἰς παντελεῖ εὐρισκόμεθα ἄγνοιαν περὶ τοῦ ἂν ποτε ἐξεδῶθησαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀπομνημονεύματα.

Τὸ ὑπόλοιπον ἐν τούτοις τοῦ βίου τῆς κυρίας Ταλλιὲν διηλθεν ἐν γλυκείᾳ γαλήνῃ. Ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα, δυστυχία ἀνακουφισθεῖσαι, τὸ

αἶσθημα τέλος τοῦ ἀγαθοεργεῖν, ὅπερ τοσοῦτον τιμᾷ τὴν ἀνθρωπότητα, συνεκάλυψαν, παρὰ τῇ κυρίᾳ Ταλλιὲν, τὰς ἀδυναμίας τὰς ὁποίας, ἔκτα-κτος ἂρ' ἐνὸς καλλονῇ, ἂρ' ἐτέρου δὲ καρδία τρυ-φρὰ καὶ τοῦ καιροῦ τὰ δυστυχήματα κατέστησαν εἰς αὐτὴν ἀναπορεύτους. Ὀδυνηρὰ ἀσθένεια συνέ-τεμε τὰ τελευταῖα αὐτῆς ἔτη, μόνη δ' ἡ θρησκεία τὴν παρεμύθησεν ἐν ταῖς μακραῖς αὐτῆς ἀληθό-ναις. Ἀπέθανεν εἰς Χιμᾶν τὴν 15 Ἰαννουαρίου 1835, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς διατηρήσασα τὴν ἐξοχὸν ὠραιότητα, ἣτις κατέθετο τὴν κρηπίδα τῆς δόξης αὐτῆς. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ βίος γυναι-κὸς ἐνδόξου, ἣν ἡ ἱστορία τῆς αὐτοκρατορίας συμ-περιέλαθεν εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς, οὐχὶ ὑπὸ τὸν ἐπιδεικτικὸν τίτλον τῆς μακροχρείας δὲ Φοντεναί, οὐδ' ὑπ' αὐτὸν τὸν τῆς περιγίπισσας τῆς Χιμᾶς, ἀλλ' ἂρ' ἐναντίας ὑπὸ τὸ πολὺ ἐθνικότερον ὄνομα τῆς κυρίας Ταλλιὲν, οὗ ἡ οἰκογένεια οὐδέποτε θέ-λει ἐξαλείψῃ τὴν ἀνεξάλειπτον δημοτικότητά.

(Ἐκ τοῦ Γαλλ. Π. Γ.)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ φύσις δὲν μὲ ἐπλάσε ποιητὴν, ὅπως ἀνυψώσω ἐπὶ πτερύγων *Πηγάσου* τὴν ἀκμαίαν φαντασίαν σου, φίλε ἀναγνώστα, μέχρι τοῦ συνεδρίου τῶν Ἐ-λικωνιάδων, ἐκείθεν δὲ μεταφέρω αὐτὴν, διὰ τοῦ ἀπεράντου πελάγους καὶ τοῦ ὠκεανοῦ εἰς τὰ χρυ-σωρυεῖα τῆς εὐδαίμονος Καλλιφορνίας, καὶ σοὶ παρέξω καὶ ἄφθονον χρυσοῦ συγκομιδὴν, οὔτινος μάλιστα στερεῖσαι σήμερον, ἐν τῇ ἀνεχείᾳ τοῦ τα-μείου μας τοῦ δημοσίου. Συγχώρησόν μοι διὰ τὴν ἀκούσιον ταύτην ἀδυναμίαν μου, ἀλλὰ πρὸς τέρ-ψιν σου καὶ ποικιλίαν τῆς Εὐτέρπης ταύτης, ἀπε-φάσισα, ἅπαξ τοῦ μηνός, ὅταν σιγῶσι τὰ ἔργα καὶ αἱ *Ἡμέραι*, νὰ σὲ διηγούμαι πεζώτατα, συμβάντα τῆς κοινωνίας εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν, ἀνέκδοτα ἄλλων μερῶν.

Δὲν ἄγνοεῖς βεβαίως ὅτι ἅπασις ἡ Εὐρώπη εὐ-ρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον (*Stato quo*)· περι-πλοκαί τινες ἀνεφάνησαν τελευταῖον εἰς τὸ ὀθω-μανικὸν κράτος, ἀλλὰ καὶ αὗται διασκεδάσθησαν. Τὸ γαλλικὸν ἔθνος μὲ στόμα κεκλήνους περιμένει τὴν Αὐτοκρατορίαν, καταδικασθὲν νὰ μὴν ἀνα-γινώσκῃ εἰς τὰς πολιτικὰς ἐφημερίδας εἰμὴ τὰς ἐπισήμους διαταγὰς τοῦ Ναπολέοντος. Ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ Λόρδοι παρεξέτράπησαν εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ὁ δὲ Νέστωρ τῆς διπλωματίας περιμένει τὴν ἐναρξιν τοῦ κοινοβουλίου, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν τύχην του. Ἡ Ἰσπανία καὶ Πορτογαλία ἡρεμοῦσιν. Ἡ Σαρ-δηνία προοδεύει, ἡ Αὐστρία δι' ὕλικας ἀναπτύξεως ζητεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὰς ἐλευθερίας τῶν ἡττη-θέντων ἐθνῶν, ἡ Ἀμερικὴ εὐδαιμονεῖ καὶ πλουτεῖ ὑπὸ τὸ πολίτευμα τῆς δημοκρατίας, τέλος ἡ Ἑλλάς,